

În publicația *Wiener Chopin-Blätter*, organ al Societății Internaționale Chopin din capitala austriacă, se puteau citi, nu de mult, cuvinte deosebit de elogioase adresate pianistului român Gheorghe Halmos. Ca invitat de onoare al numitei Societăți, Gheorghe Halmos a concertat cu mare succes în fața publicului vienez determinându-l pe criticul Richard A. Prilisaer să noteze: „...după aplauze furtunoase s-au mai cântat două *Mazurci* de Chopin și, ca un *cîntec de adio*, *Preludiul nr. 20* din op.28, realizat așa cum rar se poate auzi! Mulțumim profesorului Halmos!”

Din programul prezentat la Viena, alcătuit, în prima parte, din *Passacaglia* de Toduță, *Sonata în Do major KV 330* de Mozart, *Patru Intermezzi*, op.119 de Brahms, iar în cea de a doua parte din lucrări de Chopin, Gheorghe Halmos a realizat în recitalul său de la Ateneul Român cele *Patru Intermezzi* de Brahms la care a adăugat *Preludiul, Allegro și Fuga în Do major*, în varianta Bach/Busonini și *Sonata în si minor* de Liszt.

Gheorghe Halmos este un interpret ce imprimă cîntului său o notă aparte, determinată de un imens cumul de știință, talent și sensibilitate. Ca de fiecare dată am fost din nou captivați de personalitatea sa atât de deosebită. Numele lui Gheorghe Halmos a căpătat semnificații aparte pentru toate categoriile de ascultători. Pentru cei vîrstnici, Gheorghe Halmos este certitudinea unei deveniri a cărei ascensiune a putut fi urmărită pas cu pas, realizarea unor promisiuni trecute în fapte prezente. Pentru tinerii învățaței ai artei sunetului, pianști în potențial, viitorii artiști în cel mai complex sens al noțiunii, Gheorghe Halmos este maestrul căutat a cărui părere are putere de lege și greutate de sentință definitivă. Iar pentru cei foarte tineri, Gheorghe Halmos a devenit un ideal rîvnit, de care, prin muncă, tinzi mereu să te apropii, o realitate palpantă ce oferă siguranța că eforturile, zbučiu-mul, nelinișter și nesiguranța inerente începuturilor, trebuie și pot fi depășite în drumul către deplina realizare.

L-am cunoscut îndeaproape pe Gheorghe Halmos. Personalitatea sa este fascinantă, interpretarea sa cucerește iar vitalitatea și puterea de muncă ce-l caracterizează, impresionează. Pentru Gheorghe Halmos viața este sinonimă cu pianul iar oxigenul său de fiecare zi este muzica. O cultură solidă, în domeniul extrem de diverse, însoțită de vastă experiență a unei vieți de interpret, pianist-concertist și de dascăl, îi oferă artistului șansa unei posibile identificări a celor mai ascunse sensuri ale partiturii pe care o are în față. Imprimările sale au devenit astăzi adevărate „documente” de referință în istoria pianisticii românești. Ne-am convins din nou de aceste adevăruri ascultînd cele *Patru Intermezzi* de Brahms — mai cu seamă pe cele în si și mi minor, ca și minunata *Sonată în si minor* de

Franz Liszt, a cărei audiție a lăsat amintiri de neșters.

În arta lui Gheorghe Halmos se împletesc într-o deplină armonie și unitate atât exactitatea dictată de respectul deplin față de semnul scris cit și acel inefabil, acel „ceva” propriu doar marilor artiști. Gheorghe Halmos este un astfel de artist. Generațiile trecute, cele prezente și chiar și cele viitoare știu bine asta. Adevărat, de cîțiva ani, Gheorghe Halmos a părăsit catedra sa din cadrul Conservatorului bucureștean. Dar nu și-a părăsit și învăța-ceii, mai exact, aceștia nu l-au părăsit. Sufletește, ei au rămas puternic legați de fostul lor maestru. De fapt, oricine l-a cunoscut pe Gheorghe Halmos dorește să-l revadă din nou căci clipele petrecute în compania sa sînt clipe de neuitat. Iar aparițiile sale în public, astăzi, din păcate, din ce în ce mai rare, sînt momente de mare bucurie pentru toți cei care-l iubesc pe artistul Gheorghe Halmos. Împreună cu aceștia ne alăturăm cronicarului vienez, rostind și noi din suflet acel „Mulțumim, profesor Halmos!”.

Integrala creației camerale beethoveniene

Miercuri, 3 noiembrie, a avut loc cea de a VIII-a seară muzicală din ciclul Integrala creației camerale a lui Ludwig van Beethoven în viziunea profesorului universitar Zoe Dumitrescu-Buşulenga și a muzicologului Iosif Sava. Am avut deja timpul necesar a ne familiariza cu acest gen de manifestări muzicale, pregătite de altfel cu minuțiozitate de către Iosif Sava, prin dumnicalele sale emisiuni de educație muzicală. Invitațiile Euterpei, pe programul II al postului de Radio-București, și Serata muzicală de pe canalul II al Radioteleviziunii Române. De multe ori copleșiți de avalanșa de informație cuprinsă în emisiunile numite, aveam sentimentul unei poveri mult prea grele pentru umerii unui singur comentator. Și totuși, Iosif Sava este mereu prezent la întîlnirile cu ascultătorii săi — căci și-a format deja un public ce-l poate numi, pe drept cuvînt „al său”, mai mult chiar, inițiind o nouă formulă de educație a maselor largi, cu precădere a tinerilor îndrăgostiți de arta sunetelor, prin aceste seri beethoveniene ce au loc sub cupola Ateneului Român. Într-un contact direct de astă dată, pe viu, Iosif Sava apare în fața publicului însoțit de un alt mare nume al culturii românești contemporane — istoricul literar, profesor universitar Zoe Dumitrescu-Buşulenga. Astfel, dintru început, sub semnul interferenței domeniilor, aceste dialoguri spontane dar, în culise, atât de minuțios pregătite, capătă o notă aparte, de inedit, de original. Personalitatea profesorului universitar Zoe Dumitrescu-Buşulenga este copleșitoare. Cumulul de informație pe care Zoe Dumitrescu-Buşulenga se străduiește să-l comunice auditoriului este imens, iar, în intenția binevoitoare de a spune cît mai mult, tempo-ul vorbirii sale este extrem de rapid. Este